

En Pep Espot

En Pep Espot era un noi modern, actiu i dinàmic. No se'n perdia ni una. Allà on hi havia moviment, allà on hi hagués novetats per veure i sobretot per comprar, no hi podia faltar.

En Pep vivia pendent de la televisió, però no us penseu que fos per veure pel·lícules, no, ni tampoc per passar-s'ho bé amb aquests meravellosos concursos que ofereixen premis milionaris. El que li agradava de debò eren els anuncis. Com ell deia, quan en parlava amb els amics, "**això sí que són pel·lícules guapes!**".

Darrera de cada anunci, en Pep hi descobria una infinitat d'històries, d'aventures i de sorpreses...S'imaginava l'excitant aventura d'aquell motorista volant sobre les quatre rodes de la seva moto potent, per un desert immens, i sortint-se de tota mena de perills! Potser més tard gaudiria d'una estona de relax a les platges assolellades del Carib, estirat sobre la sorra calenta, mentre es bevia una escumosa cervesa.

Com podeu veure, en Pep tenia una gran imaginació. Qualsevol anunci li suggeria una fabulosa història, en la qual se sentia trans- portat. En Pep s'identificava amb els personatges que sortien als anuncis. Davant del mirall, cada dia, quan es rentava, intentava imitar el somriure i el posat d'aquell noi tan atractiu que anunciava una marca de "paté" mentre es menjava una deliciosa torradeta.

La fascinació d'en Pep per la publicitat anava més enllà de la televisió. Acostumava a comprar un parell de revistes cada dia, només per fullejar-les, i després es dedicava a mirar-ne els anuncis una vegada i una altra. Més tard els retallava i els penjava amb una xinxeta a la paret de la seva habitació. Així és que en tenia de totes menes i mides. Fins i tot hi tenia penjat un anunci de colònia per a homes que feia una pudor insuportable: era un anunci olorós! Sobre la paret de la seva habitació, s'hi apilaven tota mena d'imatges: anuncis de sabates esportives, samarretes i calçotets, jerseis elegants, maletes i bosses, begudes refrescants, iogurts, i cotxes de l'últim model..., allò era un autèntic magatzem d'imatges!

Quan en Pep decidia entrar en una botiga, ho feia amb la intenció de buscar només allò que havia vist anunciat, i ho comprava tot. Així és que el seu pressupost disminuïa sense adonar-se'n..., però a casa seva s'apilaven, sense control, productes de totes menes. Un dia en Pep descobrí una oferta fantàstica de melmelada de préssec, de primera qualitat; sense dubtar-ho, va omplir els armaris de la cuina de pots de melmelada. Un altre dia va veure, per televisió, les propietats insuperables d'un detergent nou, capaç de transformar la roba més grisa i atrotinada en una peça de colors vius. Ràpidament va comprar un munt de pots de detergent i els va arreglar al menjador, per falta d'espai.

A poc a poc, i sense adonar-se'n, es convertí en l'home-anunci perfecte. El seu somriure era del de l'home del "paté", caminava com l'executiu d'aquell banc que oferia per televisió crèdits fabulosos, el seu pentinat era com el del noi que es menjava un gelat a la platja i, cosa que és encara més greu, parlava amb el mateix to de veu que Mister Proper, l'home-detergent renta-ho tot que, gràcies a la seva força sobrehumana, eliminava la brutícia més resistent. En arribar a aquest punt en Pep ja no era en Pep.

Un dia va decidir que no podia continuar més així. El món real que l'envoltava no l'interessava gens; era avorrit, sense al·licients. Així és que va plegar de la feina del despatx i començà a planificar la seva nova vida...

Començà a retallar frenèticament tots els anuncis que trobava a les revistes i als diaris, i quan ja n'havia escollit un bon plec es determinà a triar-ne només un. Li resultava molt difícil, perquè tots li agradaven tant...! Potser el de les samarretes, o millor el del cotxe esport, és clar que no calia oblidar aquell tan vistós que anunciava begudes refrescants, ni tampoc el de les sabates esportives...

Quina llàstima que no poguessin ser tots...! És clar que tots alhora no. Però..., per què no? Malgrat tot, calia triar-ne un i oblidar els altres.

Així anaven passant els dies i ell continuava tancat a la seva habitació, amb gran preocupació dels seus familiars i companys, que començaren a preguntar-se si en Pep no s'havia begut l'enteniment.

I, a l'últim, va arribar el dia de la decisió final.

Assegut a terra, envoltat de retalls de revistes, en Pep mirava fixament unes imatges que sostenia amb les mans. Hi havia un cel infinitament blau, un sol potent il·luminava l'illa. Assegut sota una palmera, entremig d'un paisatge idíl·lic, hi havia un noi ros, atlètic, amb el somriure a la boca i un magnífic gelat de maduixa a la mà dreta. Unes lletres de traçat suau aconsellaven: "**Viu un estiu de pel·lícula**". En Pep va aclucar els ulls i va prémer les parpelles amb força. Es concentrà durant uns segons i..., zzzss!, desaparegué de l'habitació com per art d'encanteri.

Ningú no en va saber mai més res, d'ell. "**Desaparegut**", deia la fitxa de la policia.

Qui es podia imaginar que aquell noi de l'anunci que presidia tots els racons del carrer..., era ell, i que, sota aquell somriure de felicitat, s'hi amagava un crit espantós que exclamava:

- Auxili! Socors! Traieu-me d'aquest món de cartró! Tot és fals! Vull respirar l'aire fresc de la meva ciutat! Vull arbres que facin ombra i flors que facin olor! Si us plau! Que no em sentiu? Vull sortir d'aquíiii!

Però ningú no el sentia.